

Obléká kostlivce do barokních hávů

Ivan Blažek

Lebky obklopené nádherou, za kterou by se nemuselo stydět ani načančané baroko. Jenže tahle díla nevznikla za zdmi klášterů, ale v obýváku Petra Ferczadiho, laboranta patologie plzeňské fakultní nemocnice.

Jde mi o historický zájem. Vytvším repliky barokních relikviářů

Petr Ferczadi

Teď má v centru západočeské metropole, v Gallery Vetengl ukryté ve zdejší Černé věži, svou vůbec první výstavu. Kostlivec oblečený do blyštivého kabátce a s ním družina dalších devíti podobně děsivě krásných exponátů.

Fascinace smrtí? „Určitě ne. Jde mi o historický zájem. Vytvším repliky barokních relikviářů, abych ukázal, co lidé dříve dokázali při svitu svíček,“ vysvětluje Ferczadi. „Ty lebky samozřejmě nejsou pravé. Kostlivec je školní pomůcka, všechno je to plast, sádra nebo 3D tisk. A to, že kosti vypadají několik set let staré, je zásluhou patinování,“ dodává.

Věřící není, ale inspirovala ho relikviářová rakev v kostele kláštera v Plasích. „Dělal jsem tam průvodce a každý den při prohlídkách žasnul, jak moc detailní je to práce. A říkal jsem si, že by mne lákalo něco podobného zkusit vytvořit.“

Před necelými třemi lety

Petr Ferczadi a Oskar, vrchol jeho dosavadní tvorby.

Foto PRÁVO – Ivan Blažek

se do toho pustil. Ferczadi si sice nemusí svítit svíčkou, ale zase nemá k dispozici materiály, kterými disponovali jeho předchůdci. „Používali třeba drátky tak tenké, že už

je dneska neseženete. Takže je nahrazuji nití. A kupříkladu pozlacené prýmký si dělám z kousků linolea omotaných vlasově tenkou metalickou nití,“ prozrazuje.

„Snažím se všechno odkoukat z fotografií starých předloh. Nicméně nejde mi o to dělat přesné kopie barokních relikviářů. Kombinuji si vzory podle sebe, důležitý je výsled-

ný efekt,“ míní pětaticetiletý laborant.

Tisíce hodin práce

Žije sám, tak má na tuhle neobvyklou zálibu dost času.

Kolik? To má přesně spočítané. Deset exponátů z Černé věže obnáší 6697 hodin práce, 122 kilometrů metalických nití a 4716 skleněných kamenů.

„S nimi je největší potíž. Každý nalepím na filc, pod ním je lůžko z kovové folie, na něm namotaná zlatavá nit, kolem koráلكové výšivky. Piplačka minimálně na dvacet minut, a to jich jsou na některých exponátech stovky,“ upozorňuje a dodává: „Je to trochu o oči a hodně o ruce. Motání kilometrů nití je znát. Permanentní křeč. Dá se na to zvyknout, chce to však čas. Na druhou stranu – když člověk pracuje v patologickém ústavu, tak si potřebuje vyčistit hlavu. A tohle funguje skvěle.“

První byl Bedřich. „To podle netopýra ze sklepa zámku ve Žlebech, kde jsem také prováděl, kolegyně si ho takhle pojmenovala,“ podotýká autor. Pak je tu kupříkladu Božetěch, lebka inspirovaná kanibaly z Nové Guineje. Nebo malinký Barnabáš, anatomický model devítiměsíčního plodu.

Z „běčkových“ názvů se vymyká Oskar, kostlivec navlečený do barokně stylizované římské zbroje. „To je můj nejkomplicnější výtvar,“ konstatuje Ferczadi. O cenách se bavit nechce. „Bylo by to někde v řádu desetitisíců, statisíců korun.“

Výstava v Gallery Vetengl bude k vidění do 25. října. „Pak bude, doufám, putovat dál, ideálně po vhodných památkových objektech,“ uzavírá Petr Ferczadi.